

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 25 lei pe an, 25 pe 6 luni	

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

Vol. II, ediția II, Dreptul civil Alexandresco, este de vânzare la Curierul Judiciar. Prețul 18 lei. Persoanele cari s'au abonat îl vor primi cu 15 lei.

Rugăm pe d-nii abonați cari și-au schimbat domiciliul, să ne anunțe printr-o carte poștală, indicându-ne exact noua D-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul.

S U M A R

Brevetele de invențiuni. — § 5. Garanțiile pe cari le cuprinde în diferitele legiuri acordarea brevetului, de d-l Gr. V. Maniu;

Memoriul prezentat d-lui Ministru de Justiție de Comisia delegată de Congresul apărătorilor.

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de casație secția I : *D. A. Mavrodin cu Vasile P. Zagoritz;*

Idem, secția III : *Coriolan Maghețu cu Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice;*

Tribunalul Prahova secția II : *D. Maimarolu cu L. D. Gheorghiu.*

BREVETELE DE INVENȚIUNE *)

§ 5. — GARANȚIILE PE CARI LE COPRINDE ÎN DIFERITELE LEGIURI ACORDAREA BREVETULUI

După un întreg grup de legislațiuni, brevetele sunt acordate de autoritatea competentă, fără nici o examinare prealabilă, însă și fără nici o garanție a guvernului (art. 3 legiuirea română; comp. art. 1 și 21).

Statul nu garantează deci nici originalitatea, nici valoarea, nici realitatea invențiunii sau perfecționării, nici chiar exactitatea descrierilor din brevet, căci ori-ce răspundere «de ori-ce natură» privește exclusiv numai pe posesorul brevetului.

Tot astfel în Belgia, Brazilia, Anglita, Franța, Italia și Spania ori-ce cerere regulată pentru a obține un brevet e acceptată fără să fie precedată de o examinare prealabilă în ce privește realitatea,

noutatea sau meritul invențiunii, autoritatea înțuită ad hoc mărginindu-se a controla formalistic dacă documentele anexate pe lângă cerere corespund sau nu cu exigențele legii.

La belgieni legiuirea din 24 Mai 54 și toate modificările aduse la 27 Martie 57 și 5 Iulie 84 urmează sistemul vechii legiuri franceze din 1844, așa că și în Belgia brevetele să liberează în tot-d'a-una fără restricțiune, îndată ce documentele cerute a fi depuse se găsesc în regulă.

Se exceptează numai produsele farmaceutice sau cele contrare ordinei și bunelor moravuri, cari pot fi refuzate, când din descrierea lor rezultă că intră în aceste categorii. Administrațiunea neavând dreptul a examina descrițiunile, în Belgia nu se poate refuza un brevet, pentru complexitatea obiectului supus brevetării.

Tot astfel și în Brazilia, cererile sunt acordate în principiu ori-cui face cerere, exceptându-se produsele alimentare, himice sau farmaceutice : pentru acestea, Administrațiunea procedează la o examinare prealabilă și secretă. Adăugăm că numărul cererilor în această țară fiind restrâns, ele nu dau loc la serioase dificultăți.

Însă din toate legiurile, pe cât se pare, coprinse în acest prim grup, nu este nici una mai ideală în ce privește modul de liberare al brevetelor ca legiuirea engleză.

Nicăeri ca în Anglita, invențiunea nu este supusă la o examinare atât de absolut de pură formă. Dacă după ce s'a format cererea, să observă că s'au produs iregularități în descriere sau în desemnuri, inventatorul le poate *rectifica*, după voință; dacă pasagii din descriere nu sunt destul de clare, depunătorul cererii, le poate complecta; dacă în fine există complexitate de obiect, el poate subdivisa cererea sa primitivă în mai multe altele după trebuință, *însă păstrând toate cererile data inițială.*

Singurul defect ce se impută legiurii engleze este că de ce n'a suprimat și publicațiunea cu scopul de a provoca opozițiunile la brevetare. Însă și acest inconvenient e mic în Anglita, contestațiunile la brevetare fiind rare și adesea terminându-se chiar cu o tocmeală între ambele părți asupra modului cum au să și exploateze brevetele lor.

În Franța precum știm domnește legea fundamentală de la 5 August 44, modificată într'unele dispozițiuni prin cea de la 7 Aprilie 1902. Și în

*) Vezi Curierul Judiciar No. 56, 59, 61 și 65 din 907.

această legislațiune tipică, în principiu ori-ce cerere are a fi admisă. De aceia numai un număr relativ mic de cereri s'au refuzat, ca și în Belgia, pentru anume cauze amănunțit arătate aiurea ¹⁾.

În Franța când Administrațiunea apreciază că trebuie să se refuze o cerere, acest refuz se pronunță printr'un decret al Ministerului de comerț și industrie, după avizul comitetului consultativ de arte și manufactură, fără ca partea interesată să fie avizată sau chemată a-și apăra interesele.

Deciziunea aceasta a Ministerului nefiind alt-fel atacabilă de cât cu recurs la Consiliul de Stat, e în realitate socotită definitivă fără altă cale practică de reformare, deși de natură contencioasă, căci recursul dinaintea acelei atât de înalte jurisdicțiuni, pe lângă că este de o prea lungă durată, ocazională cheltueli disproporționate cele mai adesea față de interesele puse în joc. Or, acest refuz al Administrațiunii de fapt definitiv și irevocabil, are ca grav efect anihilarea completă a cererii de brevet. Inventatorul poate să-și modifice cererea primitivă spre a o forma din nou și în conformitate cu exigențele legislațiunii, mai ales când e vorba de complexitatea obiectului sau neregularitatea descrierii. Dar ce folos? el pierde după legiuirea în vigoare prioritatea datei precedentei depunerii, așa că dacă în acest interval, invențiunea a suferit vre-o divulgare în ori-ce mod posibil, ea nu mai e valabil ocrotită de cât sub condițiunea de a reuși după o îndelungată și costisitoare luptă dinaintea Consiliului de Stat spre a sfârâma decretul de refuz al Administrațiunii. Inventatorii sunt ast-fel loviți în interesele lor. Cu toate că s'a susținut cum că aceasta s'ar întâmpla rar, afirmațiunea nu se poate controla de cât indirect prin deducțiune din numărul cererilor refuzate, așa că și în Franța, chiar aceia cari prin o asemenea afirmațiune se silesc să scază defectele legii, recunosc totuși că o modificare ar fi de dorit, cel puțin asupra acestui punct ²⁾.

În Spania cererile de brevet erau înainte vreme primite aproape fără excepțiune, pe când de la un timp prin impulsul credem al ideilor de intervențiune, Administrațiunea a început să refuze mai cu înlesnire, cele mai adesea pentru că cererea concerne un principiu sau o descoperire pur științifică ori teoretică, fără aplicațiune industrială, un medicament sau un produs farmaceutic, un plan financiar ori o combinațiune de credit. După art. 10 al legii de la 30 Iulie 1878, o cerere poate fi refuzată și pentru complexitate de obiect. În acest caz, inventatorul poate rectifica cererea sa sau a o subdiviza în mai multe, pierzând însă, ca și în cele-l'alte legiuri afară de cea engleză, beneficiul datei pe care o purta depunerea primitivă.

La noi, legiuirea din 13 Ianuarie 1906 să raliază la sistemul acestor legiuri, în contradicție cu art. 138 din Codul de comerț, unde intervențiunea autorității într'adevăr ni se pare, că nu își are rostul.

În această privință găsim o remarcabilă tradițiune legislativă în hrisovul din Decembrie 1775 al înțeleptului Vodă Alexandru Ypsilante, în care zice ritos :

«Toate aceste cugetând și la meseriile liberale, și văzând că este mare lipsa lor aici, și judecând Domnia mea că este de neapărată trebuință a se înmulți, am rânduit o societate deosebită de opt boeri cari să se ocupe de pricinile tutulor meseriilor și ale rușfeturilor, și în deoseb de ori-ce invențiuni noi și orânduile bune ce pot fi spre folosul și podoaba patriei, precum poduri, cișmele și alte lucruri folositoare» ³⁾.

Instituțiune șubredă, în așezăminte și vremuri șubrede, ce rezultate nu ar fi putut da în lumea unor așezăminte sau împrejurări mai statornice ca ale trecutului nostru, această și ea trecătoare instituțiune contimpurană invențiunii lui Watt care avea să preschimbe condițiunile economice și industriale ale apusului, dinpreună cu a întregii civilizațiuni.

Din contră încercarea lui Ypsilante formează la noi o soluțiune de continuitate, până la recenta lege asupra brevetelor din 1906. Expunerea de motive a acestei din urmă legi, trece în revistă toate legiurile ce îi preced din cele l'alte țări, până și pe cea mai veche din 1623 a Engliterei, fără să pomenească măcar că și în orientul îndepărlat, exista un hrisov care să regulamenteze invențiunile și să le supună examinării unei comisii spre binele și folosul general.

Din cele două grupuri de legiuri contemporane, expunerea de motive și legiuirea din 1906 se oprește la primul grup, care exclude examinarea prealabilă După cum zice în acea expunere D-l Ministru I. N. Lahovary, la noi «brevetul liberat nu servește de cât a proba că invențiunea a fost înregistrată și că acela care a depus declarațiunea, afirmă că el este autorul unei invențiuni determinate».

«Am putea zice, adaogă d-sa în acea expunere de motive, că brevetele în acest sistem, nu să acordă de autoritate, ci se ia de inventator, rămânând ca justiția ordinară să valideze sau să invalideze brevetul, în caz de contestațiune» ⁴⁾.

Există însă alte legiuri, cari spre deosebire de actuala noastră legislațiune, admit examenul prealabil Așa sunt aceia a Austriei, Danemarcei, Germaniei, Norvegiei, Rusiei, Statelor-Unite, Suediei, Ungariei și a Japoniei. — Publicațiunea prealabilă în vedere de a se provoca opozițiunile are loc în Austria (termenul acordat e de 2 luni), Danemarca (8 săptămâni) Englitera (2 luni), Germania (idem), Norvegia (idem), Portugalia (3 luni), Suedia (2 luni) și Ungaria (idem).

În fine Elveția, care multă vreme la fel cu Neerlanda,—aceasta din urmă a abrogat chiar la 1869 legea asupra brevetelor din 25 Ianuarie 1817 — nu a vot să aibă o lege asupra brevetelor, înconjurată de State manufacturare cari toate ocroteau prin lege invențiunile, a fost silită la rândul ei să cedeze și să se înscrie la liga încheiată la Paris prin tractatul de la 20 Martie 83, iar poporul Elvețian adunat în comisiă la 10 Iulie 1887 votă cu 189 mii glasuri contra a 56 mii, că se cuvine

¹⁾ E. Bert, in ann. cit., pag. 51.

²⁾ E. Bert, l. cit.; E. V. Foucart, Elem. de dr. publ. et adm. I, n. 537.

³⁾ Dionisie Fotino ist. gen. a Daciei, tr. G. Sion, III, pag. 124—325, cit. și D-l Al. Ștefănescu-Galați în «Activitatea juridică a lui Al. Ypsilante» din Revista judiciară No. 6-7 de la 30 Decembrie 1906, pag. 101.

⁴⁾ Monit. Oficial No. 229 din 17 Ianuarie 1906.

a se introduce în Constituțiunea federală o dispozițiune, care să atribute puterii centrale facultatea a propune o lege pentru protecțiunea averii industriale.

Incheem dar constatând în această primă parte a lucrării noastre, că din diferitele grupuri de legiuiri, numai unile exclud examinarea prealabilă.

Expunerea de motive a legiuirii române, după ce le trece în revistă, arată că în practică n'ar fi avut succes sistemul examinării prealabile. De ce însă se pretinde aceasta, când din însăși acea expunere de motive, pare a rezulta că din contra legiuirile cari admit examinarea prealabilă sunt destul de numeroase și cele mai recente?

Să mai adaogă cum că sistemul preconizat în primul grup, a fost recomandat de diferitele congrese, dintre cari și cel de la Paris.

Recomandat incontestabil, dar nu fără discuțiune și nu formal adoptat, iată diferența. Din contra, pe cât știm în ultimul congres al acestui oraș de la 1900, s'a convenit că pe atunci chestiunea nu era încă matură spre a decide, care din aceste două tendințe e de preferat, căci dacă în Germania există un puternic curent contra examinării prealabile, acest curent nu este general, iar Italia, față de nedomirirele existente și-a menținut legislațiunea din 30 Octombrie 59, cu toată modificarea ei din 4 August 1894, fără a îndrăzni să o atingă mai radical.

În această stare a lucrurilor vom căuta într'un studiu apropiat să rezumăm pe cât vom putea mai imparțial, obiecțiunile serioase ce se aduc ambelor sisteme.

(Va urma).

GR. V. MANIU

MEMORIUL

PREZENTAT DOMNULUI MINISTRU AL JUSTIȚIEI DE COMISIA DELEGATĂ DE CONGRESUL APĂRĂTORILOR

Domnule Ministru,

Apărătorii din toată țara — întrunindu-se în congres, la București în ziua de 8 Noembrie 1907 — ne-au delegat să depunem în numele lor, **D-v. și Onor. Corpurilor legiuitoare**, un **MEMORIU**, privitor la situațiunea actuală, și aceea ce li se creează, în viitor, prin art. 72, 73 și 122 din proiectul de lege pentru judecătoriiile de ocoale, proiect care s'a depus, în Noembrie 1907, pe Birourul onor. Camere.

De aceia — și mai ales, pentru că avem toată încrederea în înaltele **Domniilor-Voastre** sentimente de dreptate; — sub-semnații, ne permitem, cu cel mai profund respect, a vă prezenta următorul:

MEMORIUL

Prin art. 51 din legea judecătorilor din 1896, abrogându-se art. 47 al legii pentru judecătoriiile comunale și de ocoale din 1879, art. 3 din legea judecătorilor de pace din 1894 și art. 57 și 58 din legea pentru organizarea judecătorească, numai în ce privește pe foștii: judecători, ajutoari de judecători și grefieri și curții sau tribunale netitrate, li s'au luat acestora dreptul de a mai fi numiți judecători sau ajutoari de judecători, și în schimb, prin art. 123 al. I din legea judecătorilor din 1896, li s'au dat dreptul de a exercita profesiunea de apărător pe lângă judecătoriiile de ocol, dacă vor avea cel puțin doi ani în vre-una din acele funcțiuni și nu vor fi fost destituiți pentru abateri grave de la datorie, adică pentru vre-un fapt infamant.

Legiuitorul însă — prin alcătuirea art. 51 din legea judecă-

torilor de pace din 1896, care ia dreptul, foștilor magistrați și grefieri de curți sau tribunale netitrate, de a mai fi numiți, în viitor, judecători și ajutoari de judecători, — a avut în vedere pe de o parte creațiunea art. 123, din aceiași lege, care acordă numiților dreptul de a exercita profesiunea de apărător pe lângă judecătoriiile de ocoale; iar pe de alta, a crezut că, acordându-le un asemenea drept, va face o justă compensațiune.

Acest ideal al legiuitorului nu numai că nu s'a realizat, dar, — ceva mai mult — dreptul acordat apărătorilor, a devenit aproape iluzoriu, întru cât ei, nu se pot prezenta și la tribunale cu afacerile cari merg în apel de la judecătoriiile de ocoale.

Sunt 11 ani și 4 luni de când foștii magistrați și grefieri de curți sau tribunale netitrate, își exercită, în aceste condițiuni, profesiunea de apărător. Și, în acest îndelungat timp, ei au fost, ca și în trecut, exemplu de moralitate și apreciați că posed bine cunoștințele juridice, probă despre acestea că, de la 1896 până acum nici un apărător, nu a fost suspendat din exercițiul profesiunii pentru vre-o abatere referitoare la onoare, sau pentru vre-un prejudiciu adus vre-unui justițiabil; iar pentru confirmarea acestora ca absolut adevărate, a-pelăm călduros la toți domnii Președinți ai tribunalelor din toată țara, sub a căror putere disciplinară au fost apărătorii timp de 11 ani până la 10 Martie 1907, când s'a pus în aplicație legea pentru organizarea corpului de avocați. Iar de la această dată apărătorii au fost trecuți în barou și puși sub jurisdicțiunea disciplinară a Decanului și Consiliului de disciplină, conform art. 89 din menționata lege.

Apărătorii — în acest lung timp de exercițiu al profesiunii lor, — sperau la îmbunătățirea soartei, prin a li se acorda și cele-lalte drepturi pe cari le au avocații practicanți (netitrate) — față cu titlurile lor (ale apărătorilor) ca foști magistrați și grefieri de curți sau tribunale timp de 15—20 ani — titluri, cari dacă nu sunt mai superioare de cât cele ale avocaților practicanți, sunt cel puțin egale.

Și tocmai când apărătorii credeau că, într'adevăr, vor face un pas înainte, se văd atinși în prestigiu și amenințați desăvârșit cu ridicarea tuturor drepturilor lor, prin noul proiect de lege pentru judecătoriiile de ocoale.

Prin art. 72 și 73 de sub titlul II din zisul proiect de lege, pe de o parte se ia, apărătorilor, dreptul de a-și exercita profesiunea atât în afacerile cari se judecă de judecător în comunele rurale conform art. 57, cât și în cele de competența judecătorilor de ocoale rurale cari se rezolv la reședința lor; iar pe de alta, prin citatul art. 73, se acordă dreptul de a pleda pe lângă judecătoriiile de ocoale rurale numai avocaților practicanți și celor titrate și de aceștia au dreptul de a-și exercita profesiunea și înaintea tribunalelor și curților; iar apărătorii nu au alt drept de cât acela ce li se ridică prin menționatele articole.

Prin penultimul art. 122 de sub titlul VI «Dispozițiuni tranzitorii» din același proiect de lege, se recunoaște însă, — ca formă — apărătorilor din comunele urbane, numai dreptul de a pleda pe lângă o singură judecătorie de oraș. Iar de fapt, li se ridică toate drepturile, și iată cum:

Acești apărători, prin aliniatul ultim al citatului art. 122, sunt luați de sub jurisdicțiunea disciplinară a Decanului și Consiliului de disciplină și sunt puși sub autoritatea disciplinară a judecătorului de ocol care, poate, — după aprecierea sa, — prin o încheiere, — presupusă motivată, — să ridice apărătorilor toate drepturile lor, fără ca apărătorii să poată ataca cu apel și recurs acea încheiere, de și ei, — conform art. 123 din legea judecătorilor de ocoale din 1896, — au avut acest drept timp de 11 ani, contra hotărârilor tribunalelor, ce s'ar fi dat în asemenea materie, și îl au și acum, contra deciziunilor Consiliilor de disciplină asemănat art. 89 din legea pentru organizarea corpului de avocați din 10 Martie anul curent 1907.

Și pentru mai multă lumină reproducem în întregime art. 122 din noul proiect:

«Art. 122. Nimeni, afară de avocații regulat înscriși în tablouri, nu va fi primit înaintea judecătorilor de ocoale să pledeze sau să reprezinte părțile ca procurator sau să facă acte de notariat.

«Apărătorii existenți în momentul punerii în aplicare vor putea continua a exercita profesiunea lor, însă numai pe lângă judecătoria pe lista căreia figurează».

«Ei vor fi puși sub directa supraveghere a judecătorului respectiv, care, la caz de abatere de la îndatoririle lor profesionale, va putea să le ridice dreptul de apărător, *printr-o încheiere motivată, dar nesupusă nici unei căi de atac*».

Prin dispozițiunile art. 73 și 122 din proiect, s'au respectat oare drepturile câștigate ale apărătorilor?

Absolut nu; de oare-ce apărătorii au pledat, timp de 41 ani, în virtutea art. 123 din legea judecătorilor din 1896 la toate judecătoriile din țară și ei pledează și astăzi tot în aceleași condițiuni, conform art. 89 din legea pentru organizarea corpului de avocați din 10 Martie anul curent 1907; iar prin noul proiect de lege al judecătorilor se ridică toate drepturile apărătorilor existenți la judecătoriile de ocoale rurale, lăsând drepturile lor numai avocaților practicanți și celor titrați. Iar apărătorilor cari profesez la judecătoriile urbane, li se interzice de a pleda, ca până acum la toate judecătoriile și le recunoaște, — în aparență — numai dreptul de a-și exercita profesiunea pe lângă o singură judecătorie.

De fapt însă, li se ia și acest drept prin dispozițiunile aliniatului ultim al art. 122 din proiect.

Apărătorii, fiind avocați de judecătoriile de ocoale de peste 41 ani, și trecuți în Barou prin legea de organizare a corpului de avocați, nu li se pot ridica drepturile și nici a-i separa de corpul avocaților. Și chiar de am admite ipoteza că, apărătorii ar putea fi scoși din Barou, și i-ar putea pune sub disciplina unui magistrat superior; totuși, ei nu pot fi trecuți, sub o asemenea autoritate, de cât cu toate drepturile lor și cu aceeași independență profesională. Dar, a trece pe apărători sub puterea disciplinară a judecătorului de ocol, înaintea căruia, ei urmează să ceară aplicarea legilor, ar fi cum ar pune pe un asemenea judecător sub autoritatea apărătorilor.

Față cu cele descrise, *este cert că, art. 73 și 122 din proiectul de lege pentru judecătoriile de ocoale, atinge atât prestigiul cât și drepturile legal câștigate ale apărătorilor, prevăzând dispozițiuni cari se întind pentru un timp anterior în contra principiului că, o lege nu poate avea putere retroactivă.*

Că chiar de nu ar fi la noi, principiul neretroactivității legilor, — dar este —; totuși nu s'ar putea ridica apărătorilor drepturile și independența profesională; de oare-ce, ei au fost admiși, a-și exercita profesiunea în virtutea art. 123 din legea judecătorilor de ocoale din 1896 prin hotărâri ale tribunalelor și deciziuni ale Curților, care au puterea lucrului judecat.

Că, de s'ar putea admite că, o lege nouă poate anula hotărârile tribunalelor și deciziunile curților date în virtutea unor legi, atunci toate drepturile câștigate prin asemenea hotărâri, ar fi pierdute și nu ar mai fi rațional ca instanțele judecătorești să existe deși ele sunt instituite prin legi pe baza constituției.

De ce numai avocaților practicanți li s'au respectat dreptul de a pleda la judecătoriile de ocoale rurale, când ei pot merge la tribunale și curți; iar apărătorilor, li s'au luat și acest unic drept?

Apărătorii, de azi, nu sunt tot atât de apți ca și ei? Ori, titlurile practicanților sunt mai superioare de cât ale apărătorilor?

Pentru ce această atingere în prestigiul și drepturile apărătorilor, când se știe de toată lumea juridică, că, apărătorii au fost recrutați dintre foștii judecători, ajutoři de judecători și grefieri de curți sau tribunale?

Practicanții însă, sunt foștii: ipistați, notari, copisti mici comercianți, etc., cărora, mai înainte de anul 1884 li s'au dat titlu de «advocat» și dreptul de a pleda la toate instanțele judecătorești, numai pentru simpla considerațiune că au cerut și obținut un certificat. Pe câtă vreme apărătorilor, li s'au dat dreptul la exercițiul profesiunii prin lege, ca o compensație a serviciilor aduse de ei țarei timp de 15—20 ani, ca foști magistrați și fiind-că, prin art. 51 din Legea judecătorilor din 1896 li s'a ridicat dreptul de a mai ocupa în viitor asemenea funcțiuni.

Oare concordă titlul de «advocat» și drepturile acordate practicanților cu titlul de apărător și drepturile date foștilor magistrați? Și de ce apărătorii să fie pe o treaptă mai inferioară de cât practicanții?

Apărătorii fiind în condițiunile descrise, aș o situațiune absolut critică și nu pot produce din exercițiul profesiunii lor mai mult ca 100 lei lunar, ceea ce le este insuficient pentru susținerea lor și a familiilor lor.

Cauza nu este alta de cât că, apărătorii neavând dreptul a merge în apel cu afacerile de la judecătorii, justițiabili, angajează mai mult pe avocații practicanți și titrați, întru cât aceștia au dreptul de a pleda și înaintea tribunalelor și curților.

Pe lângă aceasta, nu este just, nici echitabil și nici uman, ca după o muncă inteligentă și onorabilă de 15—20 ani, să se răsplătească ast-fel, niște magistrați cari au ajuns aproape la bătrânețe și împovărați de familie grea.

Legiuitorul dar, urma: său să dea foștilor magistrați toate drepturile de avocat ori să le acorde acestora o pensiune egală cu salariul ce au avut, mai ales că nu sunt mai mulți ca 150 în toată țara. În primul caz s'ar fi înmulțit numărul avocaților cu 4 sau 5 de fie-care județ; iar în al doilea, întru cât ei au câte un termen sau două de pensiune nu ar fi fost o împovărare pentru casa pensiunilor, căci mai toți au etatea între 40—60 ani. Ast-fel fiind Statul căruia acei funcționari i-au adus servicii însemnate era dator să contribuie cu suma necesară.

Dacă însă legiuitorul — care, prin art. 51 din Legea judecătorilor de pace din 1896 ne-a luat dreptul de a mai fi judecători sau ajutoři de judecători — ar fi avut prevederea că dreptul de apărător ce ne-a acordat prin art. 123 aceeași lege, nu va fi un drept egal sau o compensațiune și că idealul său nu va deveni o realitate, de sigur, ne-ar fi menținut drepturile câștigate sau ar fi prevăzut una din soluțiunile propuse de noi mai sus și nu ne-ar fi creat o situațiune atât de critică — situațiune — care nu are asemănare cu nici una din situațiunile funcționarilor din celelalte ramuri ale administrației Statului — unde și astăzi drepturile lor câștigate sunt respectate.

Afară de acestea, prin art. 89 din legea pentru organizarea Corpului de avocați promulgată la 10 Martie 1907, se zice că, de la promulgarea acestei legi nu se mai pot admite apărători. Deci, numai cei înscrși până atunci, au dreptul de a exercita profesiunea de apărători.

Prin urmare, *este drept de a se modifica art. 73 și 122 din noul proiect de lege pentru judecătoriile de ocoale și art. 1 și 89 din legea Corpului de avocați în sensul că, apărătorii de azi, să aibă aceleași drepturi ca și avocații practicanți.*

Ajungând la această concluziune care încadrează oglinda situațiunei actuală și viitoare a apărătorilor,

Apelăm la sentimentele Domniilor-Voastre de dreptate, și vă rugăm ca, luând în considerațiune doleanțele noastre, să bine-voiți a propune și vota următoarele:

1) A se adăoga, după cuvântul: «advocat» din art. 73 din noul proiect de lege al judecătorilor de ocoale, cuvintele: «sau apărător»

2) Adăogirea, după cuvântul: «avocați» din aliniatul I al art. 122 din acelaș proiect de lege, a cuvintelor: «sau apărători».

3) Suprimarea în întregime a aliniatelor 2 și 3 de sub art. 122 din menționatul proiect de lege.

4) A se înlocui cuvintele: «Se respectă drepturile câștigate în virtutea legilor anterioare» din ultimul aliniat al art. 1 din legea organizării corpului de avocați, prin cuvintele: «Avocații practicanți și apărătorii își vor exercita profesiunea pe lângă toate instanțele judecătorești»

5) Modificarea art. 89 din legea corpului de avocați în sensul ca avocații practicanți și apărătorii să fie trecuți într'un tablou general al avocaților, și a se urma în privința lor aceleași reguli ca și pentru avocații titrați.

Delegații Congresului Apărătorilor:

Demetru Gr. Georgian, F. Eliesen, G. Pasen, Sc. Poenaru, N. Ponteser, A. Tanta.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 29 Octombrie 1907

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

D. A. Mavrodin cu Vasile P. Zagoritz

Legea asupra drepturilor proprietarilor. — Ordonanțe prezidențiale date în puterea art. 2 din această lege. — Instanța căreia are a i se adresa apelul în contra unor asemenea ordonanțe. — Punctul de plecare de unde are a curge termenul de apel. — Neplata foncierei de către arendași. — Dacă poate fi un motiv de reziliere a contractului, atunci când în contract pactul comisorii e numai pentru plata arendei. — (Art. 2, 11 și 12 din legea proprietarilor).

1. Ordonanțele prezidențiale date în puterea art. 2 din legea proprietarilor, sunt supuse apelului la instanța superioară, adică la tribunal sau Curtea de apel după cum ordonanța este dată de judele de ocol sau de președintele tribunalului, iar nu la complectul tribunalului din care face parte președintele care a dat ordonanța; asemenea ordonanțe numai atunci sunt supuse apelului la complectul tribunalului din care face parte președintele, când conform art. 66 bis Pr. civ. ordonanța prezidențială e dată pentru luarea unei măsuri provizorii și conservatorii.

2. Termenul de trei zile în care are a se declara apelul, atunci când este vorba de o ordonanță prezidențială dată în puterea art. 2 din legea proprietarilor, curge de la comunicarea acestei ordonanțe, iar nu de la pronunțarea ei.

3. Neplata foncierei nu poate fi considerată ca un motiv de reziliere a unui contract de arendare, când se constată că pactul comisorii este stipulat numai pentru plata arendei.

Decizia No. 349/907. — Respins recursul făcut de D. A. Mavrodin, cât și cel făcut de V. Zagoritz contra deciziei Curții de apel București s. I No. 182/907.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați I. Saita și Take Ionescu în dezvoltarea motivelor de casare invocate de clientul d-lor D. A. Mavrodin;

Pe d-l avocat N. A. Papadat în combaterea motivului III din recursul făcut de D. A. Mavrodin și în dezvoltarea motivului din recursul clientului său V. P. Zagoritz;

Pe d-l avocat B. Cernea în combaterea motivelor I și II din recursul D. A. Mavrodin;

Deliberând,

Asupra recursului făcut de D. A. Mavrodin;

Având în vedere mijlocul de casare:

I. «Violarea art. 2 și 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor și a art. 66 bis și 316 din Pr. civ.

«Am cerut Curții să constate că ordonanțele prezidențiale date în condițiunile legii proprietarilor nu sunt supuse apelului; că, în tot cazul, dacă apel ar fi, el trebuie făcut în condițiunile cerute de art. 66 bis Pr. civ. care constituiesc regulile de drept comun în materie de ordonanță prezidențială, iar nu conform art. 316 Pr. civ. care nu prevede și nu reglementează de cât apelul în contra sentințelor tribunalului. Am cerut prin urmare să se declare în primul rând apelul inadmisibil, iar în mod subsidiar să declare că este

incompetente a judeca apelul făcut de d-l Zagoritz în contra ordonanței prezidențiale, dată în condițiunile art. 2 din legea asupra proprietarilor. Curtea a respins incidentul și a judecat apelul violând ast-fel textele de lege ce am citat și regulile de competență ce am invocat».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că, recurentul de azi, D. A. Mavrodin, proprietar al moșiei Fundeni-Gherassy, pe baza contractului autentic de arendare, investit cu formula executorie, a cerut ca în temeiul art. 2 din legea asupra drepturilor proprietarilor, să se dea ordonanță prezidențială prin care: 1) să se declare reziliat contractul de arendare pe ziua de 23 Aprilie 1908, pe motiv că arendașul Vasile Zagoritz n'a plătit arenda la termenul de 23 Martie fixat prin contract, și nici s'a conformat art. 2 din contract de a plăti la fie-care trimestru impozitul cuvenit fiscului pentru această moșie, rămânând a fi scăzut în urmă din arendă și ast-fel în baza pactului comisorii expres, contractul este de drept reziliat; 2) să se ordone evacuarea tot pe ziua de 23 Aprilie 1908 a arendașului V. Zagoritz după zisa moșiei, și 3) să fie obligat numitul arendaș a plăti proprietarului Mavrodin câștul de 23 Martie 1907 în sumă de 60000 lei;

Că, președintele Trib. Ilfov s. II prin ordonanța cu No. 5719 din 3 Iulie 1907, în baza art. 2 din legea asupra drepturilor proprietarilor, fără citarea părților, în lipsa arendașului Zagoritz, a admis în totul sus arăta cerere a proprietarului Mavrodin;

Că, arendașul Zagoritz făcând apel în contra acestei ordonanțe prezidențiale, Curtea de fond, prin deciziunea supusă recursului, a admis apelul, a infirmat în totul acea ordonanță și a respins cererea proprietarului Mavrodin;

Considerând că din dispozițiunile art. 11 și 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor rezultă că ordonanțele prezidențiale date în puterea art. 2 din această lege sunt supuse apelului la instanța superioară, adică la tribunal sau la Curtea de apel, după cum ordonanța este dată de judele de ocol sau de președintele tribunalului;

Considerând că aceasta rezultă clar și neîndoios din termenii categorici pe care îi întrebunțează legiuitorul în art. 11 sus citat, de oare-ce după ce dispune că ordonanța prezidențială, dată conform art. 2 și hotărârea președintelui ori a judecătorului de ocol, date în puterea acestei legi, sunt executorii, adagă imediat că executarea lor nu poate fi suspendată nici prin apel, nici prin contestare etc., dispoziție care implică în mod virtual existența dreptului de apel și în contra ordonanțelor prezidențiale date în puterea art. 2 sus citat;

Considerând că asemenea ordonanțe nu pot fi supuse apelului la complectul tribunalului din care face parte președintele, după cum se susține de recurent, de oare ce, conform art. 66 bis Pr. civ. aceasta se poate face numai atunci când ordonanța prezidențială este dată pentru luarea unei măsuri provizorii și conservatorii, iar nu și când e vorba de o ordonanță cu caracter executoriu, cum sunt cele prevăzute de art. 2 din legea proprietarilor, adică de ordonanțe care resolvă adevărate puncte litigioase, cum este ordonanța dată în specie;

Considerând că aceasta este cu atât mai adevărat, cu cât în cazul când ordonanța dată conform art. 2 legea proprietarilor ar emana de la judecătorul de ocol s'ar suprima ori-ce drept de apel, cea ce nu se poate admite;

Considerând că ast-fel fiind, sus arătatul mijloc de casare se găsește neîntemeiat;

Asupra motivului al II-lea:

II. «Violarea art. 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor și exces de putere.

«Am cerut Curții să constate că apelul ast-fel cum s'a regulat de art. 12 al legii proprietarilor trebuie făcut în termen de trei zile de la pronunțarea hotărârei; că dar apelul făcut de d-l Vasile Zagoritz este tardiv, căci ordonanța

presidențială No. 5719/907 a fost dată la 2 Iulie 1907 iar apelul făcut la 16 Iulie 1907.

«Curtea judecă însă că acest articol nu s'ar aplica și ordonanțelor presidențiale. Cu modul acesta Curtea a violat art. 12 citat și cu exces de putere a declarat în termen apelul»

Considerând că prin art. 12 din legea asupra drepturilor proprietarilor se fixează data pronunțării ca punct de plecare la calcularea termenului de apel de trei zile, numai pentru cazul când este vorba de hotărârea președintelui său a judecătorului de ocol, pronunțate conform art. 3 și urm., adică când hotărârea este dată cu citarea părților ;

Că, această lege specială nu fixează de când curge termenul de apel atunci când este vorba de o ordonanță presidențială dată în puterea art. 2 sus citat ;

Considerând că este de principiu că atunci când legea specială nu prevede, sunt aplicabile regulile dreptului comun ;

Considerând că după dreptul comun termenul de apel curge de la comunicarea hotărârelor pronunțate în lipsă ;

Considerând că de la acest principiu nu se poate deroga de cât în cazul când un text de lege formal și expres dispune alt-fel ;

Că dacă legiuitorul ar fi voit ca și în cazul când este vorba de o ordonanță dată în baza art. 2, să curgă termenul de 3 zile de apel prescris prin art. 12, tot de la pronunțarea ordonanței, ar fi spus-o în mod expres prin acest articol, după cum o spune când este vorba de hotărârea președintelui său a judecătorului de ocol, date conform art. 3 și următorii, când se citează părțile ;

Că, însă, legiuitorul ținând seamă că ordonanțele date conform art. 2, se dau fără citarea părților, a lăsat a se aplica regulile dreptului comun ;

Considerând că a se admite că și în cazul art. 2, termenul de apel curge de la pronunțarea, ar fi a se da loc la surprinderi și a se suprima de fapt dreptul de apel, de oare-ce partea în contra căreia s'a dat ordonanța, nefiind citată, n'ar putea să aibă cunoștință de existența ei, și nici să fie în puțință ca în termen de 3 zile de la pronunțarea s'atace cu apel ;

Considerând că astfel fiind, și acest mijloc de casare este neintemeiat ;

Asupra motivului al III-lea :

«Violarea art. 604, 605 și urm. Pr. civ. și a art. 1114 și 1121 C. c. cum și denaturarea clauzei înscrisă în art. 2 din contract relativă la plata dărilor.

«Curtea a violat aceste texte când a judecat că nu era nevoie de oferte reale pentru a justifica plățile făcute pentru mine și pentru a-mi remite titlurile la care aveam dreptul cum și când a judecat că plata dărilor nu e supusă clauzei resolutorie din art. 10 al contractului».

Considerând că Curtea de fond întemeindu-se pe actele arătate în deciziunea atacată, stabilește în fapt că plata arenzei s'a făcut la termen, conform contractului ;

Considerând că o asemenea constatare de fapt scapă controlului acestei Inalte Curți ;

Că, în ceea ce privește motivul de reziliere bazat pe neplata la timp a foncierei, Curtea de fond, cercetând stipulațiunile contractului de arendare constată în fapt că pactul comisoriu nu este stipulat de cât pentru plata câștului arenzei, iar nu și pentru plata foncierei ;

Că, în afară de aceasta, Curtea de fond, constată că plata foncierei fiind exigibilă la 1 Aprilie 1907, arendașul Zagoritz nu era obligat să o plătească la 23 Martie 1907 ; astfel că nici din acest punct de vedere, nu se putea admite cererea de reziliere ;

Considerând dar, că față cu sus arătatele constatări de fapt ale Curței de fond, care scapă controlului acestei Inalte Curți, și acest ultim mijloc de casare fiind neintemeiat, recursul făcut de D. A. Mavrodin urmează a fi respins ca nefondat ;

Asupra recursului făcut de Vasile Zagoritz ;

Având în vedere mijlocul de casare invocat :

«Curtea de apel s I de și admite ca intemeiat apelul ce am făcut contra ordonanței presidențiale cu No. 5719/907 a tribunalului Ilfov s. I și respinge cererea d-lui D. A. Mavrodin, nu-mi acordă daune și nici cheltueli de judecată, pe care le-am cerut și oral și în concluziunile scrise și comite un exces de putere nepronunțându-se asupra unui cap de cerere și nemotivând înlăturarea acestei cereri».

Considerând că Curtea de fond respinge cererea de daune făcută de arendașul Zagoritz, pe motiv că proprietarul n'a pus în executare contractul de arendare cu intențiune de a străgăni sau a prejudicia pe arendașul său, ci având buna credință că plata, în modul cum a fost făcută, nu era valabilă ;

Considerând că în privința cheltuelilor de judecată, constatându-se că recurentul Zagoritz nu le a justificat cu listă, după cum prescrie art. 147 Pr. civ., nu se poate plânge dacă Curtea de fond în suverana sa apreciere nu i-a acordat asemenea cheltueli ;

Considerând că astfel fiind, nu poate fi vorba de nemotivare și exces de putere din partea Curței de fond cu privire la cesiunile care fac obiectul acestui mijloc de casare ;

Că, dar, și recursul făcut de V. Zagoritz fiind neintemeiat, urmează a se respinge ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 7 Noembrie 1907

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Coriolan Maghețu cu Ministerul Cultelor și Instrucțiunii publice

Contencios administrativ.—Profesori. —Dreptul de a ocupa funcțiunile publice.—Drept politic.—Cum se concedă drepturile politice unui strein. — Dacă asemenea drept se poate conceda numai prin un vot al unuia din corpurile legiuitoare, și fără sancțiunea Capului statului.—Streinii de neam românesc.— Dacă ei pot avea mai multe drepturi de cei l'alți streinii, în privința numirei lor în funcțiuni, mai înainte de a lor încetățenire.—(Art. 9, 10 și 7 din constituție și art. 27 din legea învățământului secundar)

1. *In virtutea art. 10 al. ultim din constituție, dreptul de a ocupa funcțiunile publice în țara noastră este un drept politic și streinii nu pot fi admiși în asemenea funcțiuni de cât în cazuri excepționale și anume statornicite de lege ; că de asemenea, în virtutea art. 9 din constituțiune, românul supus strein, nu poate dobândi exercitarea drepturilor politice, de cât printr'un vot al corpurilor legiuitoare și după o prealabilă lepădare de protecțiunea streină, iar locușiunea «votul corpurilor legiuitoare» întrebuițată de art. 9 din constituție nu poate însemna votul unui singur corp legiutor, ci votul ambelor corpuri legiuitoare și sancțiunea Capului statului, fără de care asemenea vot nu se poate transforma în lege.*

2. *Din împrejurarea că legiuitorul constituțional s'a arătat mai favorabil streinilor de neam românesc și i-a scutit de condițiunile prevăzute în art. 7 din constituțiune, nu se poate deduce că până la a lor încetățenire, streinii români ar*

avea mai multe drepturi, de cât cei alții streini, aparținând altor neamuri.

3. Dacă Ministerul instrucțiunii publice, a putut impune streinilor de neam românesc condițiuni de admisibilitate mai grele de cât cele prevăzute prin art. 27 din legea învățământului secundar, din această rigoare exercitată față de o astfel de categorie de streini nu se poate face un cap de acuzațiune în contra altui Ministru care ia considerat ca simpli streini și în consecință a aplicat strict art. 9 din constituție și art. 27 din legea învățământului secundar.

Decisiunea 281/907.— Casată, în urma recursului făcut de Coriolan Maghețu, jurnalul Consiliului de miniștri No. 900/907 și a decisiunii 38867 publicată în Monit. Oficial 77 din 7 Iulie 1907 în proces cu Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați P. Missir și C. C. Arion în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat C. Stoicescu în combateri;

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de D-r Coriolan Maghețu în contra jurnalului Consiliului de miniștri cu No. 900 din 2 Iulie 1907, și a decisiunii Ministerului de Culte și Instrucțiune publică, cu No. 38867, publicată Monitorul Oficial cu No. 77 din 7 Iulie 1907;

Având în vedere jurnalul Consiliului de miniștri și decisiunea Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice atacate cu recurs;

Având în vedere actele produse înaintea acestei Curți și concluziunile orale puse de ambele părți;

Având în vedere că, din actele exhibate, din desbateri și din circumstanțele cauzei rezultă că, în ziua de 28 Octombrie 1899, recurentul Coriolan Maghețu, prin petiția înregistrată la No. 13492, a cerut Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice ca să fie înscris pe lista candidaților pentru examenul de capacitate, declarând că și alege limba germană ca specialitate principală, iar ca specialitate secundară, filosofia, alăturând și toate actele, prin care dovedea data și locul nașterii sale și diplomele de studii ce făcuse; că în sesiunea ordinară 1901—1902, ținută pentru examenul de capacitate, Coriolan Maghețu a fost recunoscut apt pentru limba germană, fiind clasat al treilea, între candidații admiși, dar a fost respins la examenul pentru filosofie; că, în fața acestui rezultat, Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice a refuzat numirea recurentului ca profesor cu titlu provizoriu în specialitatea limbei germane; că mai târziu, același Minister, în virtutea art. 27 din legea învățământului secundar, și pe motiv că recurentul era strein și ca atare dispensat de examenul unei specialități secundare, prin ordinul cu No. 10394 din 9 Martie 1905, a admis plângerea ce acest recurent îi adresase și-l numește, cu titlu provizoriu, în temeiul examenului, depus, la Gimnaziul din Craiova la catedra de limba germană clasa II-a, III-a și IV-a și la școala comercială superioară pentru aceiași specialitate;

Având în vedere că, în ziua de 2 Iulie 1907, consiliul de Miniștri, în urma unui referat al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, autoriză pe Ministerul Instrucțiunii Publice ca să anuleze toate numirile cu titlu provizoriu făcute de la 1 Ianuarie 1905 până la 2 Iulie 1907, fie în baza unei legi abrogate, fie prin contracte, — cu înlăturarea tablourilor de capacitate, — fie la catedre neexistente, fie cu un număr de speciali-

tăți mai mic de cât cel cerut de lege; că Ministerul Cultelor și Instrucțiunii fondându-se pe această deciziune a Consiliului de Miniștri și pe avizul consiliului inspectorilor secundari, prin adresa cu No. 47674, comunică recurentului, că Ministerul a anulat ordinul cu No. 10394 din 9 Martie 1905 prin care-și făcuse cunoscut că fusese numit profesor titular la catedrele ce ocupa;

Având în vedere că, recurentul Coriolan Maghețu susține, înaintea acestei Curți, că în momentul numirii sale, cu titlu provizoriu, era strein și că nu a devenit cetățean român de cât în anul 1907, în virtutea unei legi de naturalizare publicată prin Monitorul Oficial No. 227 din 11 Ianuarie 1907; că, conform art. 27 din legea instrucțiunii publice, se putea prezenta la examenul de capacitate numai în specialitatea limbei germane; că, în această specialitate, fusese admis de comisiunea examinatoare și, prin urmare, numirea sa la o catedră, pe care o ocupase deja cu titlu de suplinitor, nu poate avea de bază nici o ilegalitate; că dacă prin petițiunea adresată Ministerului Instrucțiunii Publice, în ziua de 28 Octombrie 1899, solicitase admiterea sa la examenul de capacitate ca român și pentru două specialități, Ministerul nu-i poate imputa că și-a însușit o calitate pe care nu o avea, căci din actele alăturate la cerere, reeșea că este de origină român, născut în Transilvania; că împrejurarea că, se oferea a trece examen și pentru o specialitate secundară, — ce nu se cerea unui strein candidat la o catedră de limba germană, — nu poate constitui o incapacitate și o decădere de la un drept recunoscut de lege formal unui strein;

Având în vedere că Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, prin reprezentantul său, obiectează că, după un uz constant, la Ministerul Instrucțiunii Publice, românii supuși streinii au fost considerați ca cetățeni români; că au fost admiși în învățământul public în aceleași condițiuni în cari sunt admiși și cetățenii români; că cetățenii români nu pot fi numiți, în învățământul secundar, de cât numai dacă au trecut cu succes un examen de capacitate pentru o specialitate principală și pentru una secundară; că recurentul nereușind la examenul pentru specialitatea secundară, nu putea fi numit, cu titlu provizoriu, profesor de limba germană; că numirea sa, fiind făcută fără respectul condițiilor de admisibilitate impuse de lege candidaților cetățenii români, era ilegală și prin urmare anulabilă; că, chiar dacă românii supuși streinii ar fi asimilați cu streinii, totuși recurentul nu se poate prevala de calitatea sa de strein, de oare-ce la epoca numirii sale ca profesor cu titlu provizoriu, fusese recunoscut ca cetățean român de unul din corpurile legiuitoare și anume de Senat, după cererea sa și după ce renunțase la protecțiunea streină; că această recunoaștere fiind votată și de Cameră în 1906 și legea fiind promulgată la 1907 recurentul devenise român cu efect retroactiv până la data votului de recunoaștere al Senatului, ce a avut loc în 1904; că, așa fiind, la 9 Martie 1905, data numirii sale la catedra de limba germană din Craiova, recurentul era cetățean român și deci ilegal numit numai pe temeiul unei singure specialități;

Considerând că din toate cele ce preced se degajează, în mod necontestat, certitudinea că recurentul este născut în Transilvania din părinți de neam românesc, dar supuși austro-ungari; că și-a făcut studiile în Germania, unde căpătase diploma de doctor în filosofie; că posedă limba germană prin studiile ce făcuse, și limba română, ca limbă maternă; că trecuse cu succes examenul de capacitate pentru limba germană și ca atare întrunea toate condițiunile impuse de art. 27 din legea învățământului secundar unui străin care solicită o catedră de limba germană;

Considerând că așa fiind, soluțiunea litigiului angajat între recurent de o parte și Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice de altă parte, nu atârână de cât de destinația de a se ști, dacă, la epoca numirii sale

ca profesor cu titlu provizoriu, recurentul trebuia să fie considerat ca cetățean român sau ca simplu străin; Considerând că, în virtutea art. 10 din Constituție al. ultim, dreptul de a ocupa funcțiuni publice în țara noastră este un drept politic; că streinii nu pot fi admiși în asemenea funcțiuni de cât în cazuri excepționale și anume statornicite de lege; că potrivit art. 9 din Constituție, românul supus strein, nu poate dobândi exercitarea drepturilor politice, de cât printr'un vot al corpurilor legiuitoare și după o prealabilă lepadare de protecțiunea streină;

Considerând că locuțiunea «vot al corpurilor legiuitoare» întrebunțată de art. 9 din constituție nu poate însemna votul unui singur corp legiuitor, ci votul ambelor corpuri legiuitoare și sancțiunea capului Statului, fără care un asemenea vot nu se poate transforma în lege;

Considerând că este adevărat, că, în anul 1904 Senatul acordase recurentului, prin votul său, cetățenia română, dar acest vot nu era de ajuns pentru dobândirea drepturilor politice; că recurentul a continuat a fi strein până în anul 1907, când, prin Decret Regal, s'a transformat în lege voturile celor două corpuri legiuitoare;

Considerând că nu este juridic a se atribui Decretului Regal, cu data de 11 Ianuarie 1907, un efect retroactiv, până în momentul când Senatul în 1904 recunoscuse recurentului dreptul de cetățean român; că Decretul Regal și cele două voturi ale Corpurilor legiuitoare, constituind însăși legea, prin care recurentul se împământenește, nu 'și poate produce efectele sale de cât în viitor; că, în această privință art. 2 din codul civil este formal;

Considerând că este exact, că principiul din art. 2 din Codul civil nu e un principiu de ordin constituțional, dar acest principiu nu poate fi înlăturat de cât atunci când însuși legiuitorul dă legii sale un efect retroactiv;

Considerând că, din împrejurarea că legiuitorul constituțional, s'a arătat mai favorabil streinilor de neam românesc și i-a scutit de condițiunile prevăzute, în art. 7 din Constituție, nu se poate deduce că, până la a lor încetățenire, streinii români ar avea mai multe drepturi de cât cei-l'alți streini aparținând altor neamuri;

Considerând că, dacă, în fapt, Ministerul Instrucțiunii Publice a putut impune streinilor de neam românesc condițiuni de admisibilitate mai grele de cât cele prevăzute prin art. 27 din legea învățământului secundar, din această rigoare, exercitată față cu o astfel de categorie de streini, nu se poate face un cap de acuzațiune în contra altui Ministru care i-a considerat ca simpli streini și, în consecință, a aplicat strict art. 9 din constituție și art. 27 din legea învățământului secundar;

Considerând că, ast-fel fiind, numirea făcută de Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice în persoana recurentului, în ziua de 9 Martie 1905, era legală și deci deciziunea Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice prin care anulează această numire este neîntemeiată;

Pentru aceste motive, Cartea, anulează jurnalul consiliului de ministri și deciziunea Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice, reintegrează pe profesorul Cariolan Maghețu la catedra sa, etc. etc.

TRIBUNALUL PRAHOVA, SECȚIUNEA II

Audiența de la 20 August 1907

Președenția D-lui C. VÂRGOLICI, Judecător

D. Maimarolu cu L. D. Gheorghiu

Comunicarea hotărârilor. — Carte de judecată. — Dacă pentru comunicarea ei trebuie să se observe gradația prescrisă de art. 74 Pr. civilă, când partea în drept a o primi lipsește de la domiciliu. — (Art. 74 Pr. civilă și art. 81 din legea Jud. de ocoale).

Dacă în art. 74 Pr. civilă legiuitorul a stabilit o gradațiune pe care agentul judecătoresc trebuie să o respecte sub pedeapsă de nulitate, în art. 81 din legea Judecătorilor de pace însă n'a mai prevăzut acea gradație, ci a lăsat la facultatea agentului însărcinat cu comunicarea ca, în cazul când persoana care trebuia să primească actul nu este acasă, să dea acel act, fie în primirea unei rude, fie în primirea unui servitor sau a unui vecin, încheind proces-verbal pentru acest lucru.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de D. Maimarulu, cu petițiunea înregistrată la No. 13309/907, în contra cărței de judecată civilă No. 1223/907, a Judecătoriei ocolului I Floești, prin care i s'a respins ca nefondată cererea ce a făcut pentru anularea titlului executoriu pus pe cartea de judecată civilă No. 953/907 a aceleiași Judecătorii dată asupra unei validări de poprire;

Având în vedere că apelantul susține în primul rând că hotărârea de validare care trebuia comunicată, nu i s'a comunicat în conformitate cu dispozițiile art. 81 din legea Judecătorilor de pace, de oare-ce nu i s'a respectat gradațiunea prevăzută în acest articol, ast-fel că comunicarea fiind nulă hotărârea este susceptibilă de apel și deci rău a fost investită cu formula executorie;

Considerând, însă, că, din comparația redacțiunii art. 81 din legea Judecătorilor de pace, cu aceea a art. 74 din Proc. civilă, rezultă în mod clar, că pe când în art. 74 legiuitorul a stabilit o gradațiune pe care agentul judecătoresc trebuie să o respecte sub pedeapsă de nulitate, în art. 81 din legea Judecătorilor de pace, din potrivă, legiuitorul n'a mai prevăzut acea gradațiune, ci a lăsat la facultatea agentului însărcinat cu comunicarea, ca, în cazul când persoana care trebuie să primească actul nu este acasă, să dea acest act, fie în primirea unei rude, fie în primirea unui servitor, fie în primirea unui vecin, încheind proces-verbal pentru constatarea acestui lucru; că, în speță, agentul însărcinat cu comunicarea hotărârei de validare, ne găsind pe apelant la birou, a lăsat copia în mâna comptabilului său, care a dat dovadă de primirea ei; Că ast-fel, procedura comunicării fiind bine îndeplinită, primul motiv de contestație este nefondat;

Având în vedere că în al doilea rând, apelantul susține că cartea de judecată în baza căreia s'a efectuat poprirea nu este definitivă, fiind atacată cu apel la Tribunal, și că, dacă s'a investit cu formula executorie, este numai din cauza unei erori strecurată în petițiunea de apel în care se citează în mod greșit Judecătorie, este numai din cauza unei erori strecurată în petițiunea de apel în care se citează în mod greșit Judecătorie care a pronunțat acea carte de judecată;

Considerând însă, că, cu drept cuvânt Judecătorul de ocol, a respins acest motiv pentru cuvântul că el trebuia invocat cu ocazia validării poprirei, iar nu astăzi după ce hotărârea de validare a rămas definitivă, cu ocazia cererii pentru anularea titlului executor pus pe această hotărâre; că, așa fiind și din acest punct de vedere apelul este nefondat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte al vacanței, respinge ca nefondat apelul, etc.

(ss) C. Vârgolici, A. Suci.

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentarea numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provinciile, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila Curierului Judiciar.